

Naokoland

Dan Bárta

Inundují
jdou rony půdou
hrany ryjí
rám krajinný hrom roztlouká vodou

Při vodě té
jdou ženy hlínou
přioděné
ven voly výhni ke studním vedou
v boudách se vstává
rozjímá nad jedinou syn rodu pěknou, naštěstí, dcerou

Ta vyrazí
s indele túrou
k žaluziím z kůže kozí jdou
návštěvní dny jsou
ve špíně, že spává, všem se zdá
i litují, že tam tenebrouk jen
noc dává dobrou
květy si zívnu

I s kamerou
sem s paní línou
branibořík
bloud od novin
pán s princeznou mladou
zaletují.

Nádoby s prázdnou
tekutinou
k nim kolují tmou, sváteční středou
v kantýně si dávávají
dvakrát nášup libový
v zlých svědomí svých výčitkách
teď tonou

Dívá, skanzen se dívá, smím se mít?
Smát se? Já?

Nebylo by lépe nepřemýšlet
dám-li se limitovat tím co vnímám
budu-li lítostivý jako jindy?
zda se málo v nic nerozmělní
vyřeší věřící?
anebo věrní?

Eh, che
jsem naivní
nechám ruku mávnout
v ironiích
zním mravokárnou, no, no, no, strunou

Tak: tu dceru vidím
dům i lidi hlídá
i poradí
strom s parukou zná - roztávám i já
dar - bonbón - dám i já

dar - drobné - dám i jí
dar drobný dám - a rád